námitky podávati jen ty osoby, »jichž stavba se týče«, t. j. jichž individuelních práv chráněných stav. řádem stavba se dotýká. V daném případě vystupuje st-l na ochranu volné jízdy po uličním pozemku, tedy na ochranu obecného užívání veř. statku, při čemž ovšem hájí především svoji účast na tomto užívání. Leč účast st-le na obecném užívání uličního pozemku není jeho individuelním právem, a nemůže proto svou legitimaci k námitkám proti stav. projektu zakládati na tom, že stavbou bude omezeno obecné užívání veř. statku. Zda by námitky tohoto obsahu mohla vznésti obec jako správkyně veř. statku, netřeba zkoumati, ježto obec si nestěžuje.

St-l hájí dále svoji legitimaci k rekursu tím, že rekurs jeho vlastně směřoval proti nedodržení plánu polohy. Poněvadž každý občan je oprávněn podávati námitky proti plánu polohy v řízení o jeho schválení, má st-l za to, že může také každý občan vytýkati nedodržení jeho v povolovacím řízení stavebním. Ani tato námitka není důvodna.

Z okolnosti, že st-l mohl by snad dle § 4 stav. řádu podáním připomínek k vyloženému polohovému plánu vykonávati jistý vliv na stanovení tohoto plánu, neplyne ještě nikterak, že je legitimován i k tomu, aby bděl nad dodržováním schváleného plánu při veškerém pozdějším provádění staveb bez ohledu na to, je-li vůči dotčené stavbě sousedem neb interesentem, neboť stav. řád přiznává postavení strany v řízení stav. právě jen bezprostředním interesentům, jichž stavba se týče, a nikoliv všem občanům.

Také okolnost, že st-l si vymohl výměr prvé stolice, nemůže založiti jeho legitimaci k rekursu, neboť postavení strany v řízení správním nepřísluší každému, kdo svým zakročením u úřadu vyvolal akt úřední, nýbrž jen tomu, jehož práv a zájmů zákonem chráněných toto rozhodnutí se dotýká.

## Č. 7667.

**Stavební právo (Čechy): I. Jenom zřízení nové, v plánu polohy neobsažené komunikace veřejné vyžaduje — jsouc změnou plánu polohy — aby bylo provedeno řízení podle § 4 stav. ř. — II. Tím, že úřad žadateli za povolení parcelační uloží, aby postoupil určitý pruh pro zřízené komunikace soukromé, není prejudikováno otázce, v jaké míře bude museti postoupiti svého času pozemek ke zřízení komunikace veřejné.**

(Nález ze dne 3. ledna 1929 č. 34.813/28.)

Věc: Kongregace sester sv. Kříže v K. proti zemskému správnímu výboru v Praze o rozdělení pozemku na místa stavební.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Městské zastupitelstvo v K. povolilo usnesením z 29. listopadu 1926 Ing. Františku K. a Zikmundu H. rozdělení poz. parcely č. 604/2 na místa stav. mimo jiné pod podmínkou, že žadatelé zřídí na svůj náklad buď podél hranice při pozemku Dra A. nebo podél hranice při pozemku st-lčině č. p. 605/2 cestu 3 m širokou opatřenou kanalisací,

kterou by se umožnil přístup a příjezd ke stav. parcele H-ově, a prohlásilo, že žadatelé budou povinni tuto cestu udržovati a osvětlovati tak dlouho, dokud obec sama od řečené podmínky neupustí. Za účelem zajištění této povinnosti má se vložiti pro stav. parcelu Zikmunda H. jako pozemek panující služebnost cesty na parcele Františka K. jako pozemku služebném s výslovným omezením, že bez souhlasu obce nesmí služebnost býti vymazána.

Námitky, jež st-lka v řízení instančním proti udělení tohoto parcelačního povolení činila, a jimiž zejména vytýkala, že udělením parcelačního povolení bude zřízena cesta, která v plánu polohy zakreslena není, a že takto oklikou bude provedena změna plánu polohy ve směrech, v nichž podle § 6 stav. řádu bez řízení podle § 4 téhož zák. prováděna býti nesmí, zamítl zsv v Praze nař. rozhodnutím z důvodu, že parcelant je ustanovením § 10 stav. řádu vázán jen potud, že má svůj návrh přizpůsobiti případnému schválenému plánu polohy, že však udělení parcelačního povolení nemůže se činiti závislým na předchozím projednání plánu polohy nebo jeho zamýšlené změny.

O stížnosti kongregace proti tomuto rozhodnutí podané uvážil nss:

Stížnost vytýká především, že udělením parcelačního povolení byl porušen předpis § 5 stav. řádu, ježto se jím žadatelům ukládá zřízení nové cesty, ačkoliv cesta tato v platném polohovém plánu zakreslena není, takže se mění plán polohy v příčině směru, polohy a niveau veř. cest, aniž provedeno bylo řízení podle § 4 cit. zák.

Námitka tato není důvodná. Byť i zřízení nové, v plánu polohy neobsažené komunikace slušelo považovati za odchylku od plánu polohy, která podle § 5, odst. 2 stav. řádu vyžaduje řízení podle § 4 tohoto řádu, musilo by jíti o zřízení komunikace, jakou § 5 stav. ř. má na mysli. Ustanovení toto vztahuje se však výslovně jen na »veřejné silnice, ulice a náměstí«, a nemůže býti žádné pochybnosti, že jsou tu míněny jen komunikace veřejné, což ostatně nepřímo potvrzuje i celá řada dalších ustanovení řádu stavebního, na př. nadpis a text §§ 18, 22, 24 a j. V případě dnešního sporu však běží nesporně o novou cestu soukromou, která nemá býti součástí sítě komunikací veřejných. Již proto není uvedená námitka stížnosti důvodna.

Otázkou, zdali povolení k rozdělení pozemku na místa stavební jest již po zákonu vázáno na předpoklad, že jednotlivá staveniště budou míti bezprostřední přístup z veř. komunikace, a aby, kde tomu tak není, bylo již v parcelačním řízení na zřízení spojovací komunikace pamatováno, nemohl se nss zabývati, ježto stížnost nemá v tomto směru přesně formulovaného stižného bodu.

K poznámce stížnosti, že žadatelům bylo proti ustanovení § 13 stav. řádu uloženo postoupiti pro uvednou cestu pouze pruh 3 m široký, sluší konstatovati, že dotyčnou »podmínkou« konsensní (bod 4) nebylo žadatelům uloženo, aby uvedenou část svého pozemku postoupili pro veř. komunikaci, nýbrž bylo jim uloženo, aby na ní zřídili cestu soukromou. Tím není nijak prejudikováno otázce, v jaké šířce budou svého času povinni postoupiti svůj pozemek pro případnou budoucí cestu veřejnou.

— — — — —